

имаше и ключъ въ пазвѣтъ си. Разсърди се страшно и ся заклѣ да си отмъсти на сичкытъ, на които сѣмняваше че сѣ помогнали на Зефирѣ за избавленіето ѣ. Тѣзи дворяни, като го чухѣ да говори тѣй, рѣшихѣ да ся ползуютъ отъ гнѣва му и да изгубятъ единъ Господаръ, който бѣше управитель на Любка. Този честенъ чловѣкъ зимаше понѣкогажъ свободѣ да напомнюва Царю, за кривицытъ му, защото го обычаше като сынъ. Изкрай му благодареше Любко, подирѣ ся обѣзпокояваше като му ся противогореше, и най-послѣ мислеше, че туй не само кривицы, когато го цѣлъ свѣтъ похваляваше. Заповѣда му прочее да ся оттегли отъ двора му, но при сичкытъ тѣзи заповѣдъ, той отъ врѣме на врѣме казваше, че той бѣше честенъ чловѣкъ, когото вече не обычаше, но го само нѣкакси, противъ волю, почиташе. Дворянитѣ секога ся боекѣ да не бы да дойде царю на умъ и да повика пакъ управителя си, за туй вѣрвахѣ че намѣрихѣ вече сгодно врѣме за отдалеченіето му. Тѣ употрѣбихѣ срѣдство за да чуе Царьтъ, че Петко (тѣй ся назоваваше този достойный мѣжъ) ся былъ хвалилъ за да избави Зефирѣ, и подкунихѣ троица чловѣцы да кажѣтъ, че ся чули този разговоръ отъ Петка, и князьтъ, разсърденъ, заповѣда на брата си помлѣко да испрати войници за да доведѣтъ управителя Петко окованъ като убійца

Като заповѣда туй Любко, оттеглися въ своиѣтъ стаѣ, но като туко влѣзна тамо, усѣти, че ся тѣрси земята и чу грѣмотевицѣ съ свѣтковицѣ и веднѣга ся яви прѣдъ очитѣ му Кандита. „Обѣщала ся бѣхъ на баща ти, му рѣче строго, за да вы свѣтвамъ и да вы наказвамъ ако быхте ся отказали да слѣдвате свѣтытъ ми, вый прочее прѣзрѣхте тѣзи свѣты, нищо не-